

EL MICALET GALÀCTIC

La Colla Natura

Francesc Gisbert

Il·lustracions de Lorena Mínguez

1

El repte

Aquell dia semblava que no passaria res d'especial a classe. Després de les primeres hores, van eixir al pati. Esmorzaren, sonà la música i tornaren a entrar a l'aula. Diana, la mestra, els esperava dreta. Amb la jaqueta posada. En comptes de llevar-se-la, en veure'ls aparéixer, es va passar la cremallera:

–Esteu a punt?

–A punt per a què?

–Per a tornar al pati.

Es va organitzar un bon rebombori. Encara no s'havia assegut ningú. Alguns rosegaven l'últim mos de l'entrepà. D'altres s'acaçaven entre les taules. Diana es posà el dit índex als llavis i esperà. A poc a poc, anaren callant tota la classe i l'observaren expectants:

–Pareu l'orella i escolteu! Tenim una missió. Ara, estan tots a les aules. Ja deuen haver començat les classes de llengua, matemàtiques o el que siga. Nosaltres farem una cosa diferent. Què us sembla?

–Una hora de pati? –crijà Joan, ballant amb un peu de content.

–Sí... i no. Hi baixarem. Però no a córrer ni a jugar. Sinó a observar. Perquè... sabeu què passa als patis de totes les escoles quan es queden buits i torneu a les classes?

Es miraren en silenci. Quina en porta-

va de cap, Diana? Feia l'efecte de divertir-se, mantenint-los amb l'ai al cor. Obria els ulls exageradament i havia abaixat el to de veu, ara que l'escoltaven:

–Quan vosaltres esteu a l'aula, el pati s'ompli... de visites. Hui sabrem més sobre qui són, per què venen i com viuen. Les voleu conèixer?

Com no podia ser d'altra manera, un «sííí» més gran que la plaça va eixir de totes les boques:

–Aleshores, farem el següent. Primer, us posareu les jaquetes una altra volta. Segon, baixarem les escales en silenci, per no molestar les altres classes, i que no sospiten on anem. No volem fer-los goleta i que se'n vinguen darrere, veritat? I tercer, anirem pel pati en grup, sense separar-nos ni moure escàndol... per a no espantar les visites secretes de l'escola.

Van seguir les instruccions de Diana una darrere de l'altra. Baixaren les escales més ordenadament i silenciosament que mai de la vida. Només els va descobrir Daniel, el conserge. Es va alçar del despatx per a obrir la porta, amb un somriure de complicitat:

–Ja han començat a arribar... les visites.

–Tens la bossa, Daniel?

–Sí, pren.

Daniel va allargar a Diana una bossa de tela, de les que es corden amb un botó. Diana se la penjà al muscle i van eixir al pati. Els va rebre una ullada de sol i un vent fresc. No hi havia ni una ànima. On estaven les visites? De les finestres, eixia la remor de les classes, unes més cridaneres que les altres. També arribava una melodia coneguda des de l'aula de música.

El pati de l'escola té dues parts diferents. Una pista que acostumen a usar en educació

física. I una zona de terra i arena, amb arbres i plantes de diferents espècies. Diana es va encaminar cap als arbres seguida de tota la colla. Es van parar vora la font, enmig dels dos espais:

–Ara, i si fem mig rogle en terra? Això..., mireu cap als arbres. A veure qui descobreix la primera visita...

Van creure. En un tres i no res, Diana assenyalà un punt, entre el garrofer i l'olivera. Hi havia una parella d'ocells menuts. Caminaven a botets. Es confonien amb el color de la terra arenosa del pati. Un tenia una taca negra al cap, l'altre era més llis:

–Sabeu quina classe d'ocells són?

Només Marwa va encertar la resposta:

–Són teuladins. El mascle amb la taca al cap i la femella sense. Mengen molles de pa.

–Molt bé, Marwa. Els teuladins viuen a les ciutats i acompanyen les persones. S'alimenten, sobretot, de les molles de pa i les deixalles que cauen quan esmorzem als parcs o a les terrasses dels bars. I... ei, qui va per allà, entre les flors del baladre?

Vora un dels murs del pati i havia una fila de baladres. Al principi, tots obrien els ulls com a taronges, sense veure res. Va ser Joan qui alçà el braç:

–Hi ha un parell d'abelles, de flor en flor!

–Com n'hi ha món, Joan, quina vista d'àguila tens! Les abelles van arreplegant el pol·len de les flors. Hi ha un buc xicotet al pi. Ja sabeu que les abelles fan mel i són imprescindibles perquè germinen llavors i fruites. Ara... ull viu i atents a aquella tàpia. Potser tindrem sort.

Van estar un bon temps muts. Alexandra va ser la primera a donar l'avís:

–Ei, què és allò que corre per la paret?
Una sargantana!

–Justa la fusta! Les sargantanes habiten als forats de les parets i s'alimenten d'insectes.

Tota la classe feia cara de meravella per la quantitat de visites que apareixen, ara i adés, pel pati de l'escola:

–Sabeu que tots els animals i insectes que heu vist estan en perill? Sempre han viscut entre nosaltres, en pobles i ciutats. Però, ara, cada vegada ho tenen més difícil per a sobreviure. Per la contaminació, els canvis de vida de la gent, els cotxes... Estan desapareixent!

Van continuar l'observació al voltant del pati. Fins que Diana els va indicar que tocava alçar-se:

–Ara tornarem a classe i deixarem el pati, perquè puguem buscar-se el menjar amb tranquil·litat, sense que els destorbem. Però us

plantege un repte. Per equips... I si pensem com ajudar totes les espècies que conviuen amb nosaltres i són beneficioses? Després, ho poseu per escrit i ho comentem en assemblea a classe. Ben segur que podrem dur a la pràctica alguna de les vostres propostes.

Joan, Marwa i Alexandra acostumaven a ser equip i anar en colla. De camí a l'aula, van fer un pensament:

–Tinc una idea –va proposar Alexandra–. I si preparem unes històries, entre els tres?

–Sí, tres històries, una cada persona, a partir d'una idea distinta.

–Jo ja tinc una idea pel cap, xiques. A la vesprada la redacte i demà us l'ensenyé.

2

Una bona companyia *La història de Joan*

El nostre barri és de cases altes i rajoles rogenques, tot finestres i balcons. S'assemblen tant les unes a les altres que les podrien haver fetes amb la mateixa maquineta. Les voreres dels carrers no són gens amples. Els arbres que hi ha plantats creixen prims i torts, amb penes i treballs. Fan ben poca ombra.

La casa de la senyora Agustina és de les poques diferents, amb caràcter i personalitat.

Com ella. És un edifici antic de només dues plantes, amb dues finestres a la planta baixa i un balcó a la primera. Però el que la fa especial és el jardí del davant, amb un nesprer, una parra i centenars de plantes pertot arreu.

Des de la meua habitació, veig el pati de la senyora Agustina perfectament. És una dona molt faenera. Sempre està agranant i arreplegant fulles. Aprofita per a controlar el que passa al carrer i, en especial, el que fem les criatures del barri: «Ei, no jugueu a baló tan prop del meu portal, encara em trencareu un vidre!», «Ei, no feu rebombori, que és hora de la becadeta!», «Ei... que... això», «Ei... que... allò altre». Sempre té alguna cosa a dir-nos.

Ma mare diu que s'avorreix, perquè viu sola. I necessita conversa. Trau el cap entre els barrots de la reixa del jardí, amb les ulleres de

mussol i la mitja cabellera grisa. Marwa i Alexandra li han posat el malnom de la Vigilanta.

Un dia, ens vam assabentar que la senyora Agustina havia caigut un bac. Es va fer mal a la cama i li la van embenar. Ja no podia comprar i passejar pel barri. Havia de telefonar perquè li portaren les compres a casa. El cert és que s'avorria moltíssim, tot el dia tancada a casa, sense eixir ni tan sols al jardí. Les fulles s'acumulaven per terra i, quan bufava el vent, corrien d'una banda a l'altra com animalets salvatges.

Una vesprada que Marwa i Alexandra van vindre a berenar, la mare ens va sorprendre amb una de les seues idees marca «sabeu què?»:

–Sabeu què? Al matí he baixat a saludar la nostra veïna, la senyora Agustina. La pobreta està coixa i no pot eixir de casa...

